

Tyroll (VS):

Man kan jo ikke ligefrem sige, at forslaget har fået den store positive modtagelse. Det havde vi nu nok heller ikke ventet. Men man havde måske nok ventet en lidt anden holdning fra socialdemokratiets side, end der er lagt for dagen her, for den paragraf, det her drejer sig om, er jo kommet til i VKR-regeringens tid under modstand fra socialdemokratiets side. Sådan som jeg forstod det og har kunnet se det af de behandlinger, der har været af den pågældende paragraf, så var det under kraftig modstand fra socialdemokratiets side det blev gennemført, at man kunne pålægge arbejderne at holde ferie imellem jul og nytår, når virksomhederne lukkede, fordi det var i arbejdsgivernes interesse.

Jeg har set de bemærkninger, der er gjort fra socialdemokratiets side dengang. Der er f. eks. ordføreren, hr. Erling Dinesen, der ved førstebehandlingen den 26. marts 1971 sagde – det står i Folketingstidende 1970–71, sp. 5190–91:

»Til gengæld må det så, synes jeg nok, i høj grad undre, at arbejdsministeren fremsætter et forslag, der indeholder en tvangsordning, som efter min opfattelse strider både imod mæglingsforslagets aftaler og en af ILO vedtaget konvention. Jeg tænker her på bestemmelserne i forslaget til § 17 b, der påbyder arbejdsgivere, hvis virksomheder er lukkede mellem jul og nytår, enten at dekrettere ferie, hvad enten det passer lønmodtagerne eller ej, eller udbetale dem fuld løn, så længe virksomheden er lukket. Det vil i realiteten sige, at man tvinges til at holde ferie på dette tidspunkt uden hensyn til andre ferieplaner, da vi jo ikke kan regne med, at ret mange arbejdsgivere vil udbetale løn uden at få arbejde til gengæld. Lønmodtagernes synspunkter og ønsker tages der altså overhovedet ikke noget hensyn til.«

Det var den klare holdning, der kom til udtryk dengang fra socialdemokratiets side. Man var imod disse tvangsordninger over for lønarbejderne. Man sagde, at det var imod mæglingsforslaget, som lagde op til, at tingene skulle aftales imellem parterne, der skulle finde ud af, hvornår ferien skulle lægges, selvfølgelig med en vis hensyntagen til virksomhedens tarv, men dog sådan at der skulle foregå en aftale om, hvordan ferien skulle

lægges. Man forsøgte altså her fra VKR-regeringens side at fastlægge, at den ekstra uges ferie, der var lagt op til for de virksomheder, der lukker mellem jul og nytår, skulle afholdes netop i denne periode.

Der blev talt med store bogstaver af den pågældende ordfører, hr. Erling Dinesen, som sagde, at der direkte var tale om et diktatorisk forslag, og fandt forslaget i strid med arbejdsløshedsloven, der klart giver ret til arbejdsløshedsunderstøttelse for uforskyldt ledige, hvilket der er tale om her, hvor det er på grund af virksomhedens forhold, at man bliver ledig i den periode.

Det var altså holdningen dengang. Hvad er der så sket i mellemtiden? Ja, i mellemtiden må vi så se, hvordan arbejdsministeren kommer med et lovforslag, som baserer sig netop på denne paragraf, som netop fastholder denne paragraf i arbejdsløshedslovgivningen og administrationen af disse forhold. Man lægger klart op til, at arbejdsgiveren kun kommer til at betale, hvis han ikke har været i stand til at lægge de pågældende arbejders ferie imellem jul og nytår, altså i denne lukningsperiode. Det fremgår klart af præmisserne til det lovforslag, der er lagt frem. Det vil sige, at man lægger op til fra socialdemokratiets side nu at fastholde denne indfaldsvinkel i forhold til arbejdsløshedslovgivningen.

Selv om det ikke er et spørgsmål, der bør løses i arbejdsløshedslovgivningen eller i ferielovgivningen, så er vi da enige med arbejdsministeren i, at det ikke burde høre hjemme i ferielovgivningen. Men sagen er jo, at man har taget dette spørgsmål ind i ferielovgivningen og gjorde det under VKR-regeringen trods socialdemokratiets modstand dengang, og det står stadig væk i ferieloven. Der er tale om, at arbejdsgiverne kan komme til at betale for denne lukning mellem jul og nytår. Det er sådan set et princip i ferieloven. Så er det jo kun et spørgsmål om at udvide det til at gælde samtlige arbejdere, som bliver ledige i perioden mellem jul og nytår, og sikre, at det er arbejdsgiverne, der kommer til at betale disse udgifter.

Når arbejdsministeren i en besvarelse i arbejdsmarkedsudvalget vedrørende lovforslag nr. L 150 skal sige noget om, hvilke udgifter der for arbejdsgiverne er forbundet med lovforslag nr. L 150, så siger man klart, at meromkostningerne vil udelukkende ved-